

Fitxa tècnica

Guió Ryûsuke Hamaguchi, Takamasa Oe (història: Haruki Murakami) **Fotografia** Hidetoshi Shinomiya **Música** Eiko Ishibashi **Interpretació** Hidetoshi Nishijima, Tôko Miura, Reika Kirishima, Sonia Yuan, Satoko Abe, Masaki Okada, Perry Dizon, Ahn Hwitae **Durada** 169 min **Gènere** Drama **Llengües** Japonès, anglès, llenguatge de signes coreà, alemany, mandarí, tagalog, coreà i indonesi, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Tot i no ser capaç de recuperar-se d'un drama personal, Yusuke Kafuku, actor i director de teatre, accepta muntar l'obra *Tío Vania* en un festival d'Hiroshima. Allà, coneix la Misaki, una jove reservada que li han assignat com a xofer. A mesura que passen els trajectes, la sinceritat creixent de les converses els obliga a enfrontar-se al seu passat. (FilmAffinity)

Crítica

'Drive My Car': la road movie de Hamaguchi és l'obra mestra del festival [Canes 2021]

Ryûsuke Hamaguchi adapta un relat curt de Murakami.

Una *road movie* que no arriba gaire lluny. Una *road movie* que no persegueix l'horitzó d'una carretera sense final. **El viatge és diari. Anada i tornada a la feina**, el *commute* que diuen els americans. Anada i tornada rutinària. Dins un cotxe. **Un Saab 900 vermell**. Un espai petit i enorme. Privat, íntim, **un confessionalari** on dues persones desconegudes acaben alliberant-se.

La narrativa poètica de **Ryûsuke Hamaguchi** és la primera pel·lícula que ha enamorat igual tota la premsa al Festival de Canes. Després de guanyar el premi especial del jurat aquest any al Festival de Berlín amb *Wheel of Fortune and Fantasy*, el cineasta japonès podria repetir premi important al certamen francès (esperem que sigui de la sensibilitat de Spike).

Hamaguchi ha convertit un relat curt homònim de 40 pàgines escrit per **Haruki Murakami** (2013) en **una bellíssima pel·lícula de tres hores** en la qual s'ha mantingut molt fidel a la història original d'una parella formada per un director de teatre i una guionista de televisió d'èxit. Una parella molt enamorada, especialment creativa durant les relacions sexuals, a través de l'escriptura ella va tirar endavant després de la mort de la seva única filla petita, però també a través de la infidelitat. Ella mor de sobte i ell ha de trobar el seu propi camí de nou, tot sol.

En aquest camí, en aquest viatge, el cotxe és el seu refugi. Un cotxe dels vuitanta, en el qual només escolta una vegada i una altra la mateixa cinta, una lectura de **Tío Vania**, de **Txèkhov**, gravada per la seva dona. Amb els buits precisos per als diàlegs. La cinta és com el fantasma d'ella sempre en aquest cotxe. En aquest petit espai segueix viva, per això quan arriba a Hiroshima, convidat a un muntatge de l'obra del dramaturg rus, es resisteix que li posin una conductora, però són les normes.

La conductora és una noia jove a qui deixa entrar en aquest espai privat i íntim, ple de records i penediments. Una noia silenciosa, que escolta, observa, fuma, espera pacient. En aquest espai, en aquest cotxe, en aquests viatges van desenvolupant una amistat, una relació connectada en la pèrdua i en la necessitat de seguir endavant, de continuar pel camí. En aquest cotxe.

Tío Vania és el mirall en què els personatges es mesuren. Sobretot el mateix director, que cedeix el seu paper protagonista a un polèmic jove actor, darrer amant de la seva dona. **La vida, la memòria, el llegat, recordar els que no hi són és el tema que es teixeix entre l'obra de teatre i el film**, que es va filant amb gran mestratge narratiu. Hamaguchi, que ja va ser a Canes el 2018 amb *Asako I & II*, surt d'aquesta edició reivindicat com **un dels grans cineastes actuals**. Potser amb premi.

Irene Crespo - 20minutos.es